

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manuale Sodalitatis B. Mariae Virginis. siue Exercitium Spirituale Christianae Pietatis

Véron, François

Coloniae Agrippinae, 1505 [i. e. 1605]

11. Quis eius vsus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46577](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46577)

Gen. 2.

1. Reg. 2.

6.2.

experiebantur quotidie magis, quam potens esset, & efficax ista oratio, non ad recolenda modo Dei beneficia, sed & quaerenda à Deo impetranda. Sic Isaac Patriarcha egrediebatur foras ad meditationem inclinata iam die. Sic Moyses 40. dies & noctes in monte cum Deo fuit. Sic Anna mater Samuelis loquebatur in corde suo cum Deo, filium impetrare volens, tantumque labia mouebantur, & vox penitus non audiebatur, ait Scriptura. Sic Prophetæ; Sic Ioannes in solitudine; sic Christus in deserto & montibus; sic Apostoli noctibus sæpè integris; sic veteres illi Anachoretæ, monachi, Eremitæ, sic BB. Augustinus, Benedictus, Dominicus, Thomas, & quicunque sanctitate fuerunt, & recondita Dei cognitione, gustuque cœlestium rerum admirabiles; sic B. Virgo conseruabat omnia verba hæc, ait B. Lucas, conferens in corde suo; hoc est, de auditis visisq; apud se meditabatur.

PARS VNDECIMA.

Quis vsus & praxis mentalis Orationis.

CVM mentalis oratio tantæ sit præstantiæ & vtilitatis, ex re esse videtur, quis

quis eius sit usus, quæque illius partes, paucis explicetur.

1. Pars est lectio. Antequam enim quis ad meditandum accedit, legere debet, & inspicere ea, de quibus instituenda est meditatio: aut certè meditationis materiam sibi proponere, antequam ad eam aggrediatur. *1. Pars orationis est lectio, vel materia præparatio.* Materia verò ad meditationem accommodata sunt primùm omnia verba diuinæ Scripturæ, & præsertim Euangeliorum, Epistolarum Canoniarum, & Psalmorum.

Deinde vita, & Passio Domini nostri. Diuæ Virginis, & Sanctorum res gestæ. Adhæc mysteria Creationis, & Redemptionis nostræ; Dei beneficia omnia, & quatuor Nouissima, quorū omnium fructuosissima est consideratio.

Postremò virtutes omnes & vitia; illarū enim pulchritudo & utilitas, horum verò deformitas, & incommoda fructu maximo expendi possunt, & debent.

2. Pars est præparatio, de qua in oratione *2. Pars est præparatio.* vocali diximus. Quibus adiiciendum in meditatione, vt petat homo intellectum suum illuminari, & voluntatem accendi ad ea verè cognoscenda & consecretanda, quæ menti Deus suggererit, quæque ipse homo, Dei gratia iuuante, conceperit. Et hæc quidem præparatio, vocari *N 7* solet.

solet Oratio præparatoria.

3. *Ipsa meditatio, & commentatio animi.* 3. Pars est ipsa meditatio, ut nimirum homo seclusa omni varietate, & distractione cogitationum, ad ipsa meditationis puncta accedat, circa ea mente discurrens, ea discutens, expendens, videns quasi & palpans. Tu verò ijs expensis, & visis, voluntatem mouere debet, & inflammare ad ea vel admiranda, vel amanda, vel optanda & complectenda, & ad gratias de ijs agendas; vel certè ad ea vitanda penitus & declinanda. Quòd si in primo puncto aut secundo affici mentem, recreariq; animum sentiat, non sit sollicitus ad secundum, tertiumve punctum pergere, sed in eo, quantum satis est, immoretur. Meditationem excipit sæpè, aut comitatur Contemplatio, quando nimirum mens res ita cognoscit & intelligit, ita ijs afficitur & gaudet, ut eas quasi videre, & in ijs Deum ipsum complecti tenereq; videatur. Vnde profluunt derepente animi exclamatiões, admirationes, gratiarum actiones, suspiria, gemitus, aliaque id genus commotæ, & inflammatæ in Deum mentis symbola & affectus.

4. *Pars. Petitio, & colloquium.* 4. Pars est ipsa petitio seu postulatio, quæ interiori aliquo mentis colloquio perficitur. Quàdo enim res ipsa satis expensa est, tunc quid à Deo petendum sit, satis euidenter suggerit, & demonstrat. Vnde Colloquium.

quum illud ex ipsa meditatione pender,
& sequitur. Peti autem in vniuersum pos-
sunt maius lumen, maiorq; Dei & nostri
cognitio. Tum verò peccatorum remissio,
infirmis curatio, concupiscentiæ dimi-
nutio, imperfectionum omnium condo-
natio. Postremò deniq; virtutum conserua-
tio & incrementum, eorumq; omniū, quæ
nos Deo cariores & beatiores efficere pos-
sunt, consecutio. Atq; hæc de meditatione
breuib. Quā ea plena sit suauitatis, quan-
tus fructus ex ea redundet, vsus ipse & ex-
perientia docebunt magis, quàm quæuis
humanæ rationes & verba.

PARS XII.

De Deuotione. Quid ea sit.

EX vsu, frequentiq; exercitio orationis
& vocalis, & mentalis nascitur deu-
tio, quæ aliud nihil est, quā actio quæ-
dam voluntatis vtrò se offerentis (quod i-
psam deuouendi verbum indicat) ad ser-
uitutem Dei, tanquam vltimi finis sui. Ab
hac oblatione proficiscitur, vt D. Thomas *1. 2. q. 83.*
ratiocinatur, promptitudo quædam ipsius *art. 2.*
illius voluntatis ad alacriter complecten-
dum, & hilariter exequendum quicquid
cognoscit pertinere ad seruitutem Dei.

Hæc

*Deuotionis
definitio.*